

щата съ лехи какви не щешъ цвѣтя. А сега е още черна, пуста, мълчалива . . .

— Тука, Здравко, отжегли биволитѣ, пъкъ азъ да постегна ралото! — викна бодро дѣдо Ружинъ и заби копралята въ земята.

Здравко сне жеглитѣ. Брезю и Кутупъ издърпаха шиите изъ хомота и запасоха току що поникналата трѣва. Дѣдо Ружанъ свали ралото отъ колата и го занаглася.

Една лека, тънка пѣра излизаше изъ шупналата земя.

— Да впрѣгаме, че да почнемъ, — каза дѣдо Ружанъ, сне калпакъ, помилва биволитѣ и ги поведе къмъ ралото. Брезю и Кутупъ наведоха глави. Влажнитѣ имъ, широки ноздри жадно задушиха земята. Здравко пое синджиритѣ. Дѣдо Ружанъ грабна копралята и побутна Брезя и Кутупа.

— Хайде, ди-и-й!

Свѣтлото остроило на ралото потъна дълбоко въ ровката прѣстъ и подкара първата бразда.

И тогава слънцето се усмихна радостно и залѣ съ пороища топли лъчи и дѣда Ружина, и Здравка, и Брезя, и Кутупа.

Тогава надъ главитѣ на двамата орачи — дѣдото и внукътъ, и надъ чернитѣ гърбове на тѣхнитѣ кротки помощници — Брезя и Кутупа — една малка птичка изперпелѣ нагоре. И запѣ малката птичка-чучулига нѣщо весело, весело и хубаво.

А разперенитѣ и крилца трептѣха ли, трептѣха дълбоко въ синьото небе.

Тя благославяше великия трудъ, следъ който иде честитата жътва.

Симеонъ Андреевъ.

